

vod pominul vůbec mlčením. Ale jsou-li skutečnosti, zbývající i po případném odpadnutí obvinění, že žalovaný žije s jinou ženou, pravdivy, mohou zakládati i ty hluboký rozvrat, i je třeba tedy zjistiti, nač celý posavadní obsah spisů už beztoho ukazuje, zda a jak dlouho manželé žijí již odloučeně, co toho bylo příčinou, že se rozešli, zvláště tedy třeba zjistiti příslušnými trestními spisy okresního soudu, jak to bylo s vyhrožováním, jež žalobkyně za důvod svého odchodu od manžela udala, a dále třeba zjistiti, zda obě strany udržovaly styky, z nichž se navzájem obviňují, žalobkyně s K-em a italským zajatcem, po případě i s V-em, žalovaný pak s K-ovou, neboť pak rozvrat byl by již velice na snadě. Nižší stolice si totiž neuvědomily, že řízení rozlukové je ovládáno zásadou v y š e t ř o v a c í a že tedy soud má provéstí všechny důkazy, jež se při projednávání sporu naskytly, tudíž nejen ty, jež strany nabídly, nýbrž i ty, jež z jejich skutkového přednesu neb i z výpovědí svědků se podávají, byť se jich strany samy ani neuchopily, a že tu tedy příslušné průvodní prostředky podají se samy, budou-li strany přidrženy, aby co nejpodrobněji, jak jim jen možno, udaly nejen jména, nýbrž i bydliště osob, s nimiž ten který manžel tvrzené styky prý udržoval, dále také dobu a místo, kde se tak dělo, jakož i případné třetí osoby, jež o stycích těch vypovídati mohou. Tak tedy i po odpadnutí svědkyně H-ové možno soužití žalovaného s K-ovou dokázati. Mylný je zejména názor odvolacího soudu, že řízení rozlukové je sice officiosní, avšak že prý přece ovládáno je zásadou disposiční: nikoli, officiosní není, ježto se zavádí nikoli ex offio, nýbrž jen na ž a l o b u, t. j. na návrh strany, a že je v y š e t ř o v a c í, to výslovně ustanovuje § 97 obč. zák. ve spojení s §em 8 min. nař. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák., jenž na něj výslovně, jakož i s §em 13 poslední odstavec rozl. zák. (dříve §em 115 poslední věta obč. zák.), jenž na něj mlčky odkazuje.

Čís. 3673.

Svedení pod slibem manželství (§ 1328 obč. zák.) předpokládá, že žena mohla slibu tomu věřit.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, Rv I 103/24.)

Žaloba o náhradu škody podle §u 1328 obč. zák. byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalobní nárok spadá pod § 1328 obč. zák. a, není-li naplněna skutková podstata tohoto ustanovení, není po právu, neboť předpis §u 248 obč. zák., z něhož se dovolání též nárok ten dolíčiti snaží, sem očividně nepatří, což dalšího rozboru nepotřebuje, neboť není dán, není-li tu trestního činu neb aspoň lsti neb jiného zavinění, což vše zde chybí, jak se hned ukáže. § 1328 obč. zák. přiznává ženě, kterou někdo pohnul trestným činem nebo lstí nebo hrozbami neb zneužitím poměru odvislosti k nemanželské souloži, právo na náhradu škody. Žalobkyně

vskutku dovolávala se trestného činu svedení pod slibem manželství (§ 506 tr. zák.), avšak tento důvod vyvrácen jest jejím vlastním doznáním ještě v dovolání opakovaným, že věděla od Š-a samého, že je ženat, z čehož jde, že nemohla tvrzený jeho slib, že ji pojme za manželku, bráti vážně, kdežto svedení pod slibem manželství předpokládá, že žena slibu tomu mohla věřit. Ovšem tvrdí žalobkyně, že Š. jí současně tvrdil, že je rozveden a že se bude moci ženiti, ale právě proto, že to bylo současně, nemohla býti na omylu ohledně významu pouhého rozvodu, musila věděti, že Š. přes to jest a zůstává pořád »ženat«, jak výslovně doznává, že to věděla. Že však se ženatý člověk ženiti nemůže, ví každé dítě, i nemohla tedy žalobkyně věřit, že Š. bude se moci znovu ženiti. To by musilo ještě něco k rozvodu přistoupiti, následovati ještě rozluka, i bylo věcí žalobkyně, již léta zletilé, aby si to rozmyslila a o možnosti nového Š-ova sňatku a tudíž svých vyhlídkách naň se napřed informovala, než k souloži svolila. Ličí-li muž ženě, kterou pohnouti chce, aby se mu poddala, krásné vyhlídky do budoucnosti, není to ještě svedením, nýbrž pouze lehkověrnost ženy, dá-li se na to navábiti a to jest její věcí. Logiku dovolatelky, že okolnost, že Š. byl ženat a ona to věděla, mluví prý naopak pro trestný čin, nelze vůbec chápati.

Čís. 3674.

Nelze vésti exekuci zabavením spoluvlastníkovra nároku na vydání společných věcí movitých.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, R II 9/24.)

Vymáhající věřitel navrhl exekuci zabavením spoluvlastnického nároku dlužníka proti druhé spoluvlastnici ku předmětům seznámeným pod pol. čís. 3—11 zájemního protokolu. Soud první stolice zamítl exekuční návrh, rekursní soud povolil zabavení nároku dlužníka na vydání spoluvlastnických věcí.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu dlužníka potud, že povolil exekuci zabavením spoluvlastnického nároku, který přísluší povinnému k předmětům pod položkou 3—11 zájemního protokolu popsaným a zapověděl spoluvlastnici uvedených předmětů zabavené věci dlužníku vydati a tomuto zapověděl, aby se zabaveným právem nijak nenakládal, zejména, by je nespenežil a výtěžek buď zcela nebo z části nevybral a dodal, že doručením záповědi dlužníkovi a poddlužnici pokládá se povolené zabavení za vykonané a jest pro vykonatelnou pohledávku vymáhající strany nabyto na nároku právo zástavní.

Důvody:

Povinný napadá usnesení rekursního soudu jednak proto, že k návrhu vymáhajícího věřitele na zabavení spoluvlastnického nároku, který mu, povinnému, oproti druhé spoluvlastnici k předmětům prý přísluší, bylo povoleno zabavení nároku dlužníka na vydání spoluvlastnických věcí jemu, to jest dlužníku vůči spoluvlastnici příslušejících a dále